कस्य त्वं सुरगर्भाभे का वाऽसि वरवर्णिनि । केन कार्य्येण सम्प्राप्ता कुतश्चागमनं तव ।
यदि वाऽस्य वनस्य त्वं देवता यदि वाऽप्सराः । आचक्ष्व मम तत्सर्व्वं किमर्थं चेह तिष्ठसि । १०१०
॥ हिडिम्बोवाच ॥ यदेतत्पश्यसि वनं नीलमेघनिभं महत् । निवासो राक्षसस्यैव हिडिम्बस्य ममैव च ।
तस्य मां राक्षसेन्द्रस्य भगिनीं विद्धि भाविनि । भ्राता सम्प्रेषिता भार्य्ये त्वां सपुत्रां जिघांसितुं ।
क्रूरबुद्धेरहं तस्य वचनादागता त्विह । अद्राक्षं नवहेमाङ्गं तव पुत्रं महाबलं ।
ततोऽहं सर्व्वभूतानां भावे विचरता शुभे । चोदिता तव पुत्रस्य मन्मथेन वशानुगा ।
ततो वृतो मया भर्त्ता तव पुत्रो महाबलः । अपनेतुं च यतितो नचैव शकितो मया । १०१५
चिरायमाणां मां ज्ञात्वा ततः स पुरुषादकः । स्वयमेवागतो हन्तुमिमान्सर्व्वांस्तवात्मजान् ।
स तेन मम कान्तेन तव पुत्रेण धीमता । बलादितो विनिष्पिष्य व्यपनीतो महात्मना ।
विकर्षन्तौ महावेगौ गर्ज्जमानौ परस्परं । पश्यैतौ युधि विक्रान्तावेतौ च नरराक्षसौ ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तस्याः श्रुत्वैव वचनमुत्पपात युधिष्ठिरः । अर्जुनो नकुलश्चैव सहदेवश्च वीर्य्यवान् ।
तौ ते ददृशुरासक्तौ विकर्षन्तौ परस्परं । काङ्क्षमाणौ जयं चैव सिंहाविव बलोत्कटौ । १०२०
यथाऽन्योन्यं समाश्लिष्य विकर्षन्तौ पुनः पुनः । दावाग्निधूमसदृशं चक्रतुः पार्थिवं रजः ।
वसुधारेणुसंवीतौ वसुधाधरसन्निभौ । विभ्राजतुर्य्यथा शैलौ नीहारेणाभिसंवृतौ ।
राक्षसेन तदा भीमं क्लिश्यमानं निरीक्ष्य च । उवाचेदं वचः पार्थः प्रहसञ्ज्वलनैरिव ।
भीम माभैर्म्महाबाहो न त्वां बुध्यामहे वयं । समेतं भीमरूपेण रक्षसा श्रमकर्षितः ।
साहाय्येऽस्मि स्थितः पार्थ पातयिष्यामि राक्षसं । नकुलः सहदेवश्च मातरं गोपयिष्यतः । १०२५
॥ भीमउवाच ॥ उदासीनो निरीक्षस्व न कार्य्यः संभ्रमस्त्वया । न जात्वयं पुनर्जीवेन्मद्बाहून्तरमागतः ।
॥ अर्जुन उवाच ॥ किमनेन चिरं भीम जीवता पापरक्षसा । गन्तव्ये न चिरं स्थातुमिह शक्यमरिन्दम ।
पुरा संरज्यते प्राची पुरा सन्ध्या प्रवर्त्तते । रौद्रे मुहूर्त्ते रक्षांसि प्रबलानि भवन्त्युत ।
त्वरस्व भीम माक्रीड जहि रक्षो विभीषणं । पुरा विकुरुते मायां भुजयोः सारमर्पय ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अर्जुनेनैवमुक्तस्तु भीमो रोषाज्ज्वलन्निव । बलमाहारयामास यद्वायोर्जगतः क्षये । १०३०
ततस्तस्याम्बुदाभस्य भीमो रोषात्तु रक्षसः । उत्क्षिप्याभ्रामयद्देहं तूर्णं शतगुणं तदा ।
॥ भीमउवाच ॥ वृथा मांसैर्वृथा पुष्टो वृथावृद्धो वृथामतिः । वृथा मरणमर्हस्वं वृथाऽद्य न भविष्यति ।
क्षेममद्य करिष्यामि यथा वनमकण्टकं । न पुनर्म्मानुषान् हत्वा भक्षयिष्यसि राक्षस ।
॥ अर्जुन उवाच ॥ यदि वा मन्यसे भारं त्वमिमं राक्षसं युधि । करोमि तव साहाय्यं शीघ्रमेष निपात्यतां ।
अथ वाऽप्यहमेवैनं हनिष्यामि वृकोदर । कृतकर्म्मा परिश्रान्तः साधु तावदुपारम । १०३५
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा भीमसेनोऽत्यमर्षणः । निष्पिष्यैनं बलाद्भूमौ पशुमारममारयत् ।
स मार्य्यमाणो भीमेन ननाद विपुलं स्वनं । पूरयंस्तद्वनं सर्व्वं जलार्द्र इव दुन्दुभिः ।
बाहुभ्यां योक्त्रयित्वा तु बलवान् पाण्डुनन्दनः । मध्ये भङ्क्त्वा महाबाहुर्हर्षयामास पाण्डवान् । हिडिम्बं निहतं दृष्ट्वा संहृष्टास्ते तरस्विनः । अपूजयन्नरव्याघ्रं भीमसेनमरिन्दमं ।